

Žádný bratr, natož Žižka

Mezi námi a koncem svobody stojí už jen Klaus, říká Dušica Zimová

V souvislosti s „Lisabonem“ jsou na denním pořádku „pravdoláskové“ ataky na „čecháčkovství“, kterým je v prvé řadě označována naše nechuť rozplynout se jako samostatný stát v evropském prostoru jak pára nad hrncem. Mimo jiné – naplivat tak na všechny, kteří za svobodu naší vlasti neváhali položit život.

Jako méněcenné evropské bytosti jsme našimi věrozvěsty nového řádu káráni za nezdravou českou kuchyni, za špatnou výchovu dětí, jsme také málo multikulturní, moc si o sobě myslíme, ač jsme... co vlastně jsme? Zkrátka a dobře vypadá to, že by od nás nikdo neměl vzít ani kůrku z toho našeho chleba se solí. Natož s řízkem!

Letitý leitmotiv návratu křováckých Čechů zpět do Evropy nás dovedl až do EU a posléze k Lisabonské smlouvě, jejíž osudový dopad na státní suverenitu je záměrně bagatelizován.

Důvod je jednoduchý. Klausovo nepodepsání – stejně jako ignorovaný odpor značné části české veřejnosti k onomu nebezpečnému dokumentu – je jeho bagatelizací snižováno na další projev známého a zbytečného českého kverulantství, ignorantství, přeceňování sebe sama a tuposti neumožňující pochopit světlé zítřky Nové Evropy. Té, ve které všichni lidé radostně tančí na jednom rynku kolem společných kádí a všichni jsou si bratry. Jen dokonce místo bratra Žižky – fanatický „lisabonský“ Kániš.

Jediný logický výsledek současné cesty EU je tudíž Velký třesk. Dá se vypočítat velmi jednoduše, pokud do rovnice dosadíme všechny podstatné veličiny, jako jsou dějiny, lidské vlastnosti a charaktery, touhy, ambice a všechno to, co tvoří jakýsi spontánní řád lidské existence. Sem patří i odvěky patriotismus a nacionalismus.

S patriotismem se unijní laboranti při svých pokusech s třaskavou směsí vypořádávají jednoduše. Je pouze jeden správný. Vůči Velké Sjednocené Evropě, této nové, širé vlasti všech evropských občanů.

Ale evropský národ? To asi neprojde. Takže co s nacionalismem? Zkusme pojmenovat toho, kdo

cítí a ctí v širším, národním měřítku ono známé, že „krev není voda“... Nazveme ho nacionalistou? Probůh, jen to ne! Dnes už nacionalista a extrémista jedno jest. Jako jablko = ovoce. Dnes už pomalu abychom se raději přestali hlásit k Palackému, Riegrovi, neřku-li Kramářovi.

Ale zůstaňme u pojmenování. Co tedy národovec? Pokud byste se označili tímto výrazovým archaismem, dostanete nepochybně nálepku podivína. Prozatím... Nehledě na to, že mluvit o národu je nejen nemoderní, dokonce se to ani nesluší! Což je ta prozatímní, stále ještě měkká varianta. No a o čem se nemluví, to přece neexistuje!

A je to. Právě takto, nikoli už mečem, mají v laboratoři Evropské unie zmizet národy. A státy. Nutno podotknout, že jen některé.

V tomto vyšším zájmu čeští členové páté kolony Světlych Zítřků povyšují své ideje a pravdy na morální imperativ a zároveň odvádějí pozornost od podstatného. Dělali to před volbami do europarlamentu, dělají to dnes, před volbami do parlamentu našeho. Odvádějí pozornost od onoho rezavého lisabonského hřebíku, nastraženého i pod hromadou mlácené prázdné slámy letošní předvolební kampaně.

Parlamentní strany i mediální rychlokvašky se pouze předhánějí v tom, kdo bude moci ČR dovést do unijní totality, kdo vytěží z prodeje své vlasti a národa ty tučné prebendy bez zodpovědnosti.

Dospěli jsme do stádia, kdy mezi námi a koncem svobody, koncem zbytku suverénního státu zvaného Česká republika, stojí oficiálně už jen prezident Klaus. Prezident, okopávaný kolaboranty. Těmi, kteří razí heslo, že kdo zrazuje vlast, nemůže sice získat úctu, ale dostane zapláceno. Těmi, kteří nám vnucují, že množství banánů na pultech k životu stačí.

Nelze nechat samotného prezidenta hájit bránu. Lístky k návratům z pochybných dobrodružství bývají totiž pekelně drahé. A Bůh přeje těm, kteří neskládají ruce v klín.

Dušica Zimová

